

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2009.
ГОДИНА XX, БРОЈ 3304

БРИГА ЗА ПРОГНАНЕ

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

О Крајини из пера човека из срца Србије

Најпоносније име које се могло дати Србину је – Крајишник. Много је српске крви столећима расипано у грумену те земље која се зове Крајина. Много је Српске крви та земља упила, више од свих земаљских царстава Европе, да би је данас неко некоме могао доделити, и од оних који су њену славу пронели одвојити.

Крајина је стара српска и словенска реч. Старија од Хрватске, Нотр Дама, Ајфелове куле, Њујорка, Пентагона и свих симбола модерне „цивилизације“. Крајина је древно име за земљу, крај у коме један народ живи без обзира на све, љубећи њу и њене благодати. Крајина је горштачка реч, славна колико и њено порекло и значење, њени ратници и јунаци, њене цркве и манастири, њен народ. Она је и Кочина и босанска, и неготинска и Вељкова, и книнска и далматинска, и личка и банијска и кордунска и цетинска. Али она је и српска и Светосавска, и Стојана Јанковића и Вука Мандушића, и свих оних Срба који су и после пропасти средњовековних српских земаља наставили вечну борбу. Крајина има и своје Косово и своју Лазарицу, и своје песме о ускоцима, и своју ратничку аристократију. Крајина је једно од најславнијих имена Србије. Сва непокорност српскога народа, слободарски дух, витешко ратовање изградиле су Крајину српском земљом. Векови борби, још од првих насељавања Срба у

Далмацију за време цара Ираклија, преко славне Босне краља Твртка, па све до Млетачке, Угарске и Аустрије. Борба светлости и таме, освајача и нео својених, космичких димензија. Крајином су господариле многе државе, али само по територији, никад и духом. Дух земље је увек уз оне који је бране, без накнаде за то, бескомпромисно, унапред одредивши себи сигурну смрт. Смрт после које долази нови живот и која оставља неизбрисив траг у времену, постаје завет и аманет поколењима, клетва, али истовремено и благослов.

Крајина је много крви у грумену своје земље упила. Српске крви, расипане столећима, од свих земаљских

царстава Европе, али и од оних који су њену славу видели другим очима. То су били они који нису издржали нападе Турака на тој истој земљи, али само по имену. По крви, то су људи као и ми, који су за рачуне пролазног царства прешли са пута славе на пут греха и сладострашћа, Исти они који су се јуче Србином звали, данас узели друго име, а већ сутра убили рођеног брата који име није променио. Брата, који није зло мислио, али који није хтео да буде на коленима пред освајачем.

Најпоносније име које се могло дати Србину је – Крајишник. Висок, прав, граничар, храбар и помало лукав, Крајишник је симбол српске ратничке традиције. Крајишницима су се називали најхрабрији ратници, од којих је изграђена духовна, права аристократија. Породице које су добиле своје звање не иметком или сродством, већ које су га крвљу откупиле, а таква титула је вечна.

Крајина је у очима многих данас, изгубљена. У геополитичком смислу, то виђење је и тачно, али у духовном смислу и свести свих богољубивих Срба, она је и даље наша. У Далмацији, западном Срему, Барањи, Лици и даље је дух српски присутан исто онако како је био присутан на Косову и Метохији током свих ових столећа. Ма колико се неко трудио да то избрише, неће успети, јер дух и крв се са тла избрисати не могу.

Вјечнаја памјат свим жртвама „Олује“, „Бљеска“ и осталих зверских похода против српског народа у Крајини.

Република Српска Крајина

ХРОНОЛОГИЈА

1990. година

27. јануар: У Доњем Лапцу одржан скуп о политичком организовању српског народа. Скупом руководио академик Српске академије наука и уметности др Јован Рашковић, неуропсихијатар. Закључено је да се оснује политичка странка која ће бити повезана са сличном странком у Србији.

17. фебруар: У Книну одржана Оснивачка скупштина Српске демократске странке (СДС). За председника изабран Јован Рашковић.

24. фебруар: У Загребу председник Хрватске демократске заједнице др Фрањо Туђман, генерал ЈНА у пензији, рекао: НДХ није била само пука квислиншка творба и фашистички злочин, већ и израз повијесних тежњи хрватског народа.

22. април: Први круг вишестраначких избора у Социјалистичкој Републици Хрватској. Највећи број гласова добила Хрватска демократска заједница (ХДЗ). СДС победила у Книну (83% гласова), Грачацу и Доњем Лапцу и добила пет посланичких места у Сабору Хрватске. Били су то Јован Опачић, Душан Зеленбаба, Радослав Тањага, Ратко Личина и Душан Ергарац.

27. јун: У Книну формирана Заједница општина сјеверне Далмације и Лике. Чиниле су је општине Книн, Обровац, Бенковац, Доњи Лапац, Грачац и Титова Кореница.

1. јул: На далматинском Косову, код цркве Лазарице, проглашена Заједница општина сјеверне Далмације и Лике.

25. јул: У Србу Велики српски сабор. Усвојене Декларација о суверености и аутономији српског народа и Одлука о формирању Српског националног вијећа. Сабор Хрватске одлучио да шаховница буде државни симбол.

17. август: Министарство унутрашњих послова (МУП) Хрватске послао полицајце у више српских општина северне Далмације и Лике да одузму оружје резервног састава милиције и онемогуће припреме и спровођење првог српског плебисцита. Срби одговорили подизањем барикада. Пре подне, председник СО Книн Милан Бабић прогласио ратно стање због учесталих хрватских напада на српски

народ и завођења државног терора

19-20. август: Одржан српски плебисцит о аутономији: „за” 756.549, „против” 172 и 60 неважећих листића.

30. септембар: Српско национално вијеће прогласило српску аутономију.

21. децембар: Српско национално вијеће и Привремено предсједништво Заједнице општина сјеверне Далмације и Лике прогласили Српску аутономну област Крајину и усвојили Статут САО Крајине.

25. децембар: Сабор усвојио Устав којим је српски народ у Хрватској стављен у позицију националне мањине.

1991. година

9. јануар: Предсједништво СФРЈ наредило расформирање свих паравојних формација у Југославији. Хрватска и Словенија одбиле да спроведу ову одлуку.

10. јануар: Српско национално вијеће и Извршно вијеће САО Крајине подржали наредбу Предсједништва СФРЈ да се разоружају све паравојне формације.

2. март: Сукоб хрватске полиције и српског народа у Пакрацу. Истога дана у Пакрац ушле и јединице ЈНА, а интервенисало је и Предсједништво Југославије. Хрватски полицајци се повукли, али оставили пустош у згради СО Пакрац и у Владичанском двору. По неким тврдњама, ово је почетак хрватско-српског рата.

31. март: Специјалци МУП-а Хрватске напали српске положаје на Плитви-

цама. На српској страни страдао је Рајко Вукадиновић, а на хрватској полицајац Јосип Јовић. По многим тумачењима, био је то почетак хрватско-српског рата.

12. мај: Организован референдум у Крајини о присаједињењу Србији.

19. мај: У Хрватској одржан референдум о отцепљењу Хрватске од Југославије.

18. новембар: После вишемесечних борби, јединице ЈНА ослободиле Вуковар.

19. децембар: Уставотворна скупштина САО Крајине у Книну усвојила Устав и прогласила Републику Српску Крајину (РСК). Први председник: Милан Бабић.

1992. година

9. фебруар: Скупштина Републике Српске Крајине у Глини безусловно прихватила Венсов план. Наговештено и смењивање Милана Бабића. Скупштини присуствовали и Бранко Костић, Југослав Костић и генерал Благоје Аџић.

21. фебруар: Савет безбедности УН усвојио Резолуцију 743 којом се одобрава почетак мировне мисије у Југославији и формирање Унпрофора.

26. фебруар: Крајинска скупштина на засједању у Борову Селу сменила предсједника републике Милана Бабића и владу Ристе Матковића. За предсједника републике изабран Горан Хаџић, а за мандатара владе Здравко Зечевић.

19. мај: ЈНА напустила Крајину.
21. јун: Хрватске оружане снаге извршиле агресију на међурјечје Крке и Чиколе (Миљевачки плато), иако је то подручје било под заштитом УН. За робљено је, па убијено 48 српских војника.

1993. година

22. јануар: Напад хрватске војске на заштићену зону Равних котара и од Сињака Врлици. Хрватске снаге, у засједи између Грачаца и Малог Алана, убили 22 полицајца Крајине.

9. септембар: Хрватске оружане снаге извршиле агресију на српска села у јужној Лици (Медачки деп). Убијено је око 100 Срба.

12. децембар: У Крајини одржани први вишестраначки избори. Највише посланичких мандата освојио СДС

Крајине. Одржани су и избори за председника Крајине.

1994. година

23. јануар: Одржан други круг избора за председника Крајине. Републичка изборна комисија прогласила побједу Милана Мартића.

1995. година

30. јануар: У Книну боравили представници Плана 3-4 (Загреб-4). Српску страну заступали: Милан Мартић, Борислав Микелић, Милан Бабић, Лазар Мацура и Рајко Лежајић. Они су одбили да приме план од америчког амбасадора Питера Галбрајта док не добију гаранције да се Унпрофор неће повући из Хрватске.

Фрањо Туђман изјавио да Хрвати и Срби у Хрватској не могу бити двије равноправне стране.

1. мај: Хрватске оружане снаге напале западну Славонију (операција Бљесак). Срби кренули у егзодус. ТВ Београд је вијест о нападу објавила у осамнаестом минуту Дневника у 19.30 часова, послје извјештаја о првомајским прославама широм Србије. Артиљерија Војске Републике Српске није испалила ниједну гранату на хрватске положаје с друге стране Саве.

4. август: У 5 сати хрватске оружане снаге напале Крајину. Била је то операција под шифрованим именом Олуја.

6. август: Медији у Србији истицали сукоб Караџића и Младића, а штуро извјештавали из Крајине при крају информативног програма. Све радио-станице у Србији емитовале забавни програм.

Др Шешел једини збрињавао прогнане

Др Војислав Шешел је на српској политичкој сцени изузетна личност – деценије борбе га нису промениле. Остао је оно што је увек био – истрајни српски националиста, борац за истину и правду. Непоколебљив је у обележавању српске историјске и етничке земље и најпорније поручује да се Срби ослободе својих негативних склоности, од којих је и она о међусобним поделама по завичајима. Тиме се отуђују једни од других, а то не-

пријатељ, кад год му се укаже прилика, умешно користи. То завичајно дељење данас је најболније у Српској Војводини. У њој су Срби били деценијама обмањивани да ће богатије и срећније живети ако се (државно) буду одвојили од својих саплеменника на Балкану.

Др Војислав Шешел, својим књигама и својим политичким радом, изузетно помаже јачању свести код Срба и препоручује им да се, кад су у питању државни и национални интереси, не сукобљавају по верској, завичајној и партијској припадности. Овакве поделе су увек нацији и држави наносиле штету, а у ратовима су биле страховите, јер су, на основу њих, велике силе припремале биолошко истребљење православних Срба (у Првом и Другом светском рату).

Погубност српских подела је др Војислав Шешел уочио право-времено и у време разбијања Југославије, од 1990. до 1995. године. Чинио је све да се оне уклоне. Поред укорењених подела по верским шавовима, схватио је да српској нацији наноси велику штету и подела по завичајима.

Она се, нажалост, сугерисала и од стране српских државника и српских интелектуалаца. То зло је присутно и данас кад неке политичке странке траже државност у Војводини – ван Србије. Слична завичајна подела је довела и до одлуке да се не брани Република Српска Крајина, када је Хрватска извршила агресију на њу – 1. маја и 4. августа 1995. године. Др Војислав Шешел је, пре ове две хрватске агресије, обишао све општинске центре у РС Крајини и упозоравао да хрватски напад следи и да власт СР Југославије неће помоћи Србима Крајишницима.

И то се обистинило – завичајна подела међу Србима је проузроковала губитак (привремени) једне од српских држава. А државотворност Крајишника потиче из Угарске, кад је угарски краљ Матија Корвин потписао два документа о српској самоуправи – 1471. и 1473. године. Ту самоуправу ће признати Србима и Аустрија – 1630. године, на основу Српског устава (Влашког устава), или, на латинском: Statuta Valachorum.

Др Војислав Шешел, уз овакву зарајућу претњу својој нацији, није могао да мења политичке ставове, јер је родољуб. Остао је, како смо навели, непоколебљиви српски националиста. „Ми јесмо националистичка странка, то никада нисмо сакривали, напротив, тиме смо се поносили. Бити националиста значи бити патриота” (Војислав Шешел, Радио Бачка, 16. 2. 1997. године).

Због тога је и Српска радикална странка бележила омасовљавање – њени чланови су схватили погубност наметнутог сепаратизма у сопственој држави који за последице има уништавање свих националних и државних интереса, као и уништавање српске привреде. Његова упорност ће доносити и нове позитивне резултате на националном окупљању Срба, а веру у државу Србију (са Српском радикалном странком) гаје и припадници других националности – Мађари, Румуни, Словаци, Русини, Роми... То је схваћено и у вишенационалном Земуну и околним насељима, чији грађани су, с поверењем, гласали за листу Српске радикалне странке. Јер у име Српске радикалне странке говорила су дела а не обећања.

Живот свих нас можда најбоље осликавају речи др Шешелја изговорене далеке 1997. године: „Угрожен нам је животни стандард, угрожена нам је демократија, морамо да се боримо и за демократију и за животни стандард. Никад нећемо имати толики степен демократије којим ћемо бити задовољни. Ово су сами почети, има много више проблема, много више аутократских елемената. Морамо то да решимо”.

Др Шешел је схватао да је угрожено породица оно што мора бити преокупација сваког члана СРС. Српски радикали су се у раду увек руководили интересима грађана и решавањем њихових проблема. У том смислу, др Шешел је био идејни творац земунских насеља, у којима су свој кров над главом пронашли прогнани и избегли Срби из Републике Српске Крајине, Хрватске и Босне и Херцеговине.

Помоћ прогнаним, избеглим и на други начин угроженим породицама

Др Војислав Шешел је у свакој прилици поступао одговарајуће. Кад је окупирана Република Српска Крајина, искрао је проблем збрињавања стотина хиљада прогнаних Крајишника у Србији. С обзиром да није могао да утиче на поступке државних органа, јер је био само председник СО Земун, учинио је много тога да велика група Крајишника и избеглица из Босне и Херцеговине, као и бескућника из Србије, стекне кров над главом на територији општине Земун. Није било никаквих привилегија – помагани су они најугроженији, без обзира из којег су српског завичаја, које су вероисповести и које националности.

Др Војислав Шешел није руководио општином Земун поданички у односу на државне извршне органе, него им се супротстављао – кад год је требало помоћи прогнаницима, угроженим породицама, болесницима, деци палих бораца, итд.

Он је у општини Земун (1997) преузео и пет станова Дипломатско-стамбеног предузећа, у улици Радича Петровића број 13, који су годинама били неусељени и уступио их је прогнаницима из Мостара, Метковића и Гламоча.

Највећу помоћ прогнаницима, избеглицама и другим угроженим породицама, општина Земун је учинила подизањем стамбених насеља између Батајнице и Угриноваца. Тиме је спречено да се на овом подручју подигне велика депонија за отпадни материјал, како је било планирано. Због тога су се општини Земун супротстављали државни органи и политичке странке, захтевајући да се заврши градња депоније. Др Војислав Шешел се није дао поколебати. Подржали су га и одборници Скупштине Земуна, па се, убрзо, пришло градњи водовода, канализације и електричне мреже. Бескућници су добили плацеве по најповољнијој цени и тамо где је требало да буде депонија с прилазним путевима, никла су насеља: Грмовац, Бусије, Плави Хоризонти. Посао који је започео др Шешел наставили су и други председници општине из редова радикала, Стево Драгишић, Гордана Поп-Лазичић, Славко Јерковић, сматрајући својом дужношћу и обавезом да започети појас сателитских насеља из првог радикалског мандата уведу у градски атар, урбанизују и инфраструктурно и комунално додатно опреме.

Тако је за мандата Гордане Поп-Лазичић насеље Грмовац поред струје, добило и главни пут, аутобус, дрворед, а започета је и Црква светог Илије Громовника, за коју су посебно значајна издвајања била 2008. године, када је радикалски председник општине Славко Јерковић одлучио да грађевину стави под кров.

Данас су Бусије непрегледно насеље са бројним погонима, стовариштима, привредним објектима, у које залази аутобус.

Темеље Цркве светог Ђирила и Методија поставио је Стево Драгишић,

док је звона купила општина, а амбуланту у Парохијском дому замислила прва жена градоначелник Гордана Поп-Лазичић, и пуним интензитетом продао њен наследник на функцији првог човека општине Славко Јерковић.

Данас у поменутим насељима живи неколико хиљада породица смештено на ободима главног града Србије, избегавши даље лутање од немила до недрага, од једног подрума до другог, од једне вешернице до друге. Овим далековидим пројектом који је започео др Шешел, а наставили његови наследници Стево Драгишић, Гордана Поп-Лазичић и Славко Јерковић, заустављен је одлазак прогнаних у треће земље. Јер да им се није помогло на овај начин, многи би били приморани да се селе у европске и прекоморске земље: САД, Канаду, Аустралију... Уз стамбено збрињавање, др Војислав Шешел је, преданије од било којег другог председника општине у Србији, учинио све да прогнаним и избеглим пружи могућност зараде. Тако је омогућено да се, пружањем локација по повољним ценама, у Земуну отворе 64 мала привредна погона, у Земун Пољу – 27, у Новој Галеници – 14, у Сурчину – 15, у Бољевцима – 9, у Јакову – 9, у Бечмену – 4, у Петровчићу – 4, у Прогару – 4, у Угриновцима – 6, у Добановцима – 8, у Батајници – 43, у Населу „13 мај” – 6.

Српски радикали на челу општине Земун су много тога учинили на добробит града. Дограђен је градски водовод, канализација и електрична мрежа, а многе зграде су спашене од деценијске запуштености. Реновиране су школе, домови здравља, културне установе итд.

Никада нису заборављали да у свако време постоје породице које су, због различитих узрока, осиромашене, па им је помагано једнократном новчаном помоћи. Нису заборављани ни болесни. Школској и предшколској деци посвећивана је велика пажња.

Кад се анализира шта се све најбоље променило у општини Земун док су њоме руководили др Војислав Шешел, Стево Драгишић, Гордана Поп-Лазичић и Славко Јерковић, намеће се закључак да су Српски радикали делима, а не празним обећањима, показали да су им интереси грађана увек на првом месту и да борба за бољи живот, на који имају права сви без обзира на то одакле су, непрекидно траје.

Као што је то давне 1997. године рекао др Војислав Шешел, тада председник општине Земун: „Мислим да не треба падати у очајање, не треба падати у безнађе. Све док се човек бори, има шанси. Када престане да се бори, онда више нема шанси”. (Радио Бач, 16. 2. 1997. године).

Издаја

• Николићево и Вучићево уништавање српских националних интереса

За двадесет година свог деловања у вишепартијском систему Југославије и Србије, др Војислав Шешељ је створио најјачу политичку партију – Српску радикалну странку. Стасала је и омасовљавала се, иако је против себе имала мноштво партија – новчано помаганих из САД, Ватикана и Европске уније. Тим новцем су оне за господариле средствима јавног информисања и имале на располагању буџет за покривање својих замашних и разноврсних трошкова. Но, др Војислав Шешељ је умешно надмашио ту новчану и пропагандну предност прозападних странака. Учинио је то партијским програмским садржајем, у којем је видно истицао борбу за српске националне интересе и интересе свих грађана српских држава: Републике Србије, Републике Српске, Црне Горе и Републике Српске Крајине. Људи су препознали узвишене циљеве радикала – масовно су се уклањивали у СРС и још масовније гласали за њене кандидате на свим изборима. Стасала је у најјачу политичку странку у Србији и освајала највише посланичких места у Скупштини Републике Србије. На видику је био њен даљи успон – омасовљавање и још веће поверење бирача на изборима. Све је упућивало да ће председнички кандидат Српске радикалне странке, Томислав Николић, победити, на изборима 2008. године, свог противкандидата из Демократске странке, Бориса Тадића, и да ће на парламентарним изборима, у мају 2008, радикали освојити најмање 40% посланичких места, што би им омогућило да формирају Владу.

У 2007. години, бирачко тело је почело да се колеба. Ројиле су се сумње у руководство Странке. Сумње да партијска структура, при одсуству др Војислава Шешеља, не доштује и не залаже се за патриотске циљеве – убележене у програму Српске радикалне странке. Људи су правилно закључили – да се препознају знаци да руководство СРС не жели власт и да се задовољава својим местом у опозиционим клубу Скупштине Републике Србије.

Саботирање рада Странке, учљиво у понашању заменика председника Томислава Николића и генералног секретара Александра Вучића, узнемиравало је и чланове СРС. Већина некомпромитованих чланова и функционера Странке је сматрала да је ово лош

приступ, то јест да би требало да се Странка посвети својим изворним принципима, чиме би се повратило пољуљано поверење код бирачког тела. Најдобронамерније су скретали пажњу Томиславу Николићу на многе пропусте, но, он би то све само саслушао, или прочитао у поднесеним текстовима и никад није уважао ниједан савет. Тако је, најмање последње две године, тињао његов (очигледно давно планирани) бојкот патриотског програма Странке.

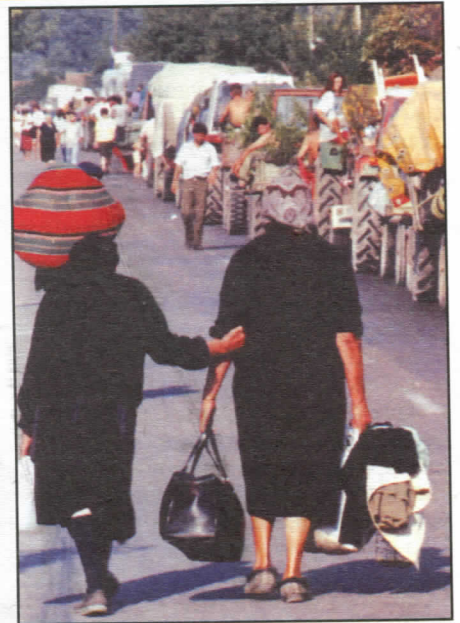
Бојкот свега што се тицало прогнаника из РС Крајине и Хрватске

Речени бојкот патриотских циљева Томислава Николића се може пратити у његовом односу према Влади Републике Српске Крајине у прогонству и у односу према многобројним социјалним и другим проблемима прогнаних Срба из РС Крајине и Хрватске.

Др Војислав Шешељ је умно закључио да се хрватски злочин геноцида и етничко чишћење над Србима од 1990. до 1995. године не сме занемарити и да Влада Републике Србије има у својим рукама извршну прилику да овај хрватски злочин геноцида интернационализује и да Србија буде покретач поступка против Хрватске и у УН, и у ЕУ, и у ОЕБС-у и пред Међународним судом правде у Хагу. Нема те владе у свету која би отворено, пред телима ових међународних организација, устала у одбрану Хрватске и која би се супротставила процедури о оцени степена хрватског злочина геноцида над Србима. При тој процедури, искрсла би и чињеница да је Хрватска прогнана Србе лишила скоро свих индивидуалних и колективних права – загарантованих Повељом УН о правима човека и одредбама међународног права. Тиме би били покренути многи проблеми прогнаних Срба, као што су:

- монтиране оптужнице против Срба Крајишника;
- обнова и изградња порушених кућа и објеката;
- станарска права;
- могућност располагања властитим земљишним поседима;
- неисплаћене пензије;
- остала права из радног односа;
- новчана средства на банковним рачунима;
- акције у предузећима;
- средства самодоприноса и све остало;

Да је Влада Републике Србије ставила на дневни ред ових међународних

установа питање хрватског злочина геноцида над Србима, то би јој подигло међународни углед и она би постала значајан субјект међународних односа. Али, као што знамо, владе Републике Србије су од 2000. године, углавном, марионетске и оне су учиниле све да овај злочин геноцида Хрватске над Србима не буде на дневном реду било које међународне организације. У ту сврху, јавна гласила у Србији не објављују ниједно саопштење Владе Републике Српске Крајине. Ако се то деси, онда је то ретко и на споредним страницама штампе, тако да људи не могу да буду сигурни да ли Влада РС Крајине постоји, или не.

Нажалост, овакав став према Влади РС Крајине и корпусу прогнаних Срба из РС Крајине и Хрватске, упражњавао је, последње две године, и заменик председника Српске радикалне странке, Томислав Николић, по налогу свог политичког ментора Александра Вучића. Он никад није посетио просторије Владе РС Крајине, нити се кад занимао за суштину и обим њеног рада. Лако је било уочити да не жели да помогне Влади – чак ни у моментима кад је требало да Влада заврши неки од кључних послова. Тако, није одобрио помоћ за штампање књиге државних докумената Крајине. Чланови Владе су припремили замашну и важну документацију из изгнанства – око 1500 страница, али Томислав Николић је учинио све да она не види светлост дана, мада је била спремна за штампу крајем 2006. Кад су Влади (2006) биле потребне нове просторије, у којима би се

радило с избеглицама, јер надлежни органи у Србији, најчешће, не чине много на њиховој заштити, Т. Николић није ове просторије уступио, мада их Странка не користи. Међутим, страшније од свега тога је што му никада није пало на памет да посети насеља и кампове где живе избегли, не би ли се активно укључио у решавање њихових проблема.

Померање решавања проблема избеглих на листи приоритета уследило је као последица одлука заменика председника СРС, Томислава Николића. То је било уочљиво и кад је, средином 2007. године, искључио чланове Владе РС Крајине с митинга – изборних и других. До тада, чланови Владе Крајине су обилазили, са страначким активистима, сва места у Србији, од Пирота до Суботице, и остављали су, својим наступима, изванредан утисак. Посебно су локалне телевизије и друга локална средства јавног информисања објављивала делове изјава чланова Владе РС Крајине, чиме се рушио медијски ембарго на информације о хрватском злочину геноцида над Србима и о осталим животним проблемима прогнаних Срба. Но, средином 2007. године, кад су се чланови Владе РС Крајине припремали да помогну СРС на председничким изборима почетком 2008. године и на парламентарним изборима у мају исте године, Томислав Николић је донео одлуку да Крајишници не могу да учествују на митинзима СРС и другим страначким активностима. Очигледно, Томислав Николић и Александар Вучић су поистоветили делатност Странке с оном коју су, одавно, практиковале Демократска странка, и друге прозападно оријентисане партије.

Овакву кратковидост, или непатриотско преусмерење Томислава Николића је прозreo народ у Републици Србији – и староседелачки и прогнанички. Писали су и телефонирали у канцеларију Владе РС Крајине из свих крајева – највише из центара где је концентрација избеглица била већа. Поручивали су да у изборној активности радикали не спомињу хрватске злочине и не залажу се за права прогнаника.

У оваквој ситуацији, уручио сам писмено упозорење Томиславу Николићу, подвлачећи да се стиче утисак да ће, због одустајања од патриотске реторике, СРС анулирати оно за шта се све ове године залагала. Да би се читаоци „Велике Србије“ уверили у ово што наводим, обавештавам их да сам ово упозорење уступио Т. Николићу 21. априла 2008. године, под бр. 729/08 – значи, три недеље пред изборе. Ево тог текста:

„Учестали су захтеви Крајишника с држављанством Србије – да Влада РС Крајине упозори руководство СРС, да је оно обавезно (ако заступа опште српске интересе и интересе данашње и будуће српске државе), да, у текућој

предизборној кампањи, позива Хрватску да отклони последице злочина геноцида и етничког чишћења над Србима, од 1990. до 1995. Крајишници захтеве упућују телефоном, и то из свих крајева Србије (приликом једног позива, био присутан у канцеларији Владе РСК и Момо Марковић), а овакав став износе и Крајишници који долазе у просторију Владе – ради потврда о ратном стажу у ЈНА и Српској војсци Крајине. Истоветне примедбе, саопштавају и руководиоци избегличких организација (Миле Дакић, скоро свакодневно).

Истичу да огромна већина Крајишника гласа за СРС, а многи су и њени чланови, али да су изненађени чињеницом да су у овој кампањи заборављени, да се не спомињу хрватски злочини геноцида и етничког чишћења починени над Србима”.

Уместо да се прихвате сугестије, Томислав Николић и Александар Вучић настављају да ћуте о страдању Крајишника.

После овог јасног прегледа расположења бирача у Србији (ово се односило и на староседеоце), Т. Николић је само изразио љутњу на Владу РС Крајине, те је и даље истрајавао на изборној активности у којој се нису назирали изворни принципи Странке – захваљујући којима је стасала и постала најјача у Србији. После овог упозорења, реаговао је генерални секретар Александар Вучић и тражио је од мене и других активиста да, ниједном речју, у предизборним активностима, не спомињемо Хрватску у негативном светлу!

Томислав Николић се и раније оглушио о још једно упозорење и тиме је нанео велику штету СРС. Наиме, кад је он изабран за председника Скупштине Србије, Влада РС Крајине је имала податак да је ДОС, по налогу Запада, добио задатак да, по сваку цену, смени Томислава Николића – у року од 10 дана.

О томе је обавестио Т. Николића секретар Владе РС Крајине, Бранко Бибић – забелешком бр. 408/07 од 8. маја 2007. године. Влада је молила Т. Николића да саопшти да ДОС намерава да обави његову смену и да увери грађане да ће то бити погубан корак ДОС-а, али се Т. Николић није обазирао на овај савет, па је процедура ове смene нанела велику штету угледу Српске радикалне странке. Грађани су били под утиском да се друге странке могу играти с најјачом партијом у Србији како год зажеле.

Томислав Николић није прихватио ни предлог представника неколико хиљада породица из Београда и осталих градова Србије, упућен преко Владе РС Крајине – о потреби хитне легализације изграђених станова и кућа. Породице су имале нелегалне куће и станове, а у њима годинама живе. Тражили су да Николић изјави да ће будућа радикалска влада ове стамбене јединице легализовати у најкраћем могућем року. Овај предлог је Влада уручила Т. Николићу скоро пет месеци пре избора, 28. јануара 2008. године – бр. 513/08, али је Т. Николић одбио да изговори тражену реченицу, мада она не би одбила од Странке ниједну другу категорију држављана Србије.

Ово потврђује да су се и Томислав Николић и Александар Вучић одрекли борбе за српске националне интересе и решавања проблема прогнаних Крајишника. Вероватно ће сада у потрази за бирачима, руковођен чистом математичком рачуницом, поменути двојац под заставом некаквих напредњака, тим истим људима који протеклих година за њих нису постојали, које су третирали као грађане другог реда, засипати лажним обећањима. Може ли ико након свега веровати у искреност њихових обећања? Не може. Јер њихова дела, односно недеља, говоре више од речи.

Милорад Буха

Др Шешел

лидер, добротвор и визионар

Међународна заједница не предузима никакве мере да отклони последице хрватске окупације Републике Српске Крајине, последице прогона Срба Крајишника, последице одузимања покретне и непокретне имовине Србима, последице ускраћивања Србима права на повратак и последице претварање државотворних Срба (од стране Хрватског парламента) у националну мањину, с ускраћивањем Србима свеколиких права – загарантованих Повељом УН о правима човека, у која се, свакодневно, заклинају чланице ЕУ и НАТО-а. Западне државе су већ показале да се не залажу за људска права кад су она ускраћена (силом) српском народу.

САД и чланице ЕУ су учиниле све да искористе и Хашки трибунал против српског народа, хапсећи његове државнике, политичаре и официре и осуђујући их на дугогодишње робијање, док очигледне злочинце из редова хрватске, муслиманске и шиптарске средине или ослобађа, или благо кажњава, а злочинце из Словеније и не позива на

одговорност. Хашки трибунал суди и проф. др Војиславу Шешелу, мада се он није огрешио ни о једну одредбу Повеље УН о правима човека, нити о одредбе међународног права – његова кривица је у томе што је Србин. Кад би Трибунал судио праведно, онда против др Војислава Шешела, ни под којим

условима, не би могла бити подигнута оптужница, јер је у питању само један врсни државник, родољуб и визионар – његова идеологија је државотворна и несаломива. Уверен је да државе Западна, столећима, наносе најтеже ударце српској нацији и српској држави и да је то давно антисрпство примењено и у разбијању Југославије од 1990. до 1995. и приликом НАТО агресије на Србију и Црну Гору 1999. Срби су доживели оно што и у средњовековном турском ропству: прогон, пљачку, одвајање деце од родитеља и многа друга зла.

Др Војислав Шешел је поступио најхуманије према прогнаном српском народу из Републике Српске Крајине и Хрватске, јер му је, у својству председника општине Земун, ставио на располагање велики број плацева за градњу стамбених објеката на подручју: Бусија, Грмовца, Угриноваца, Батајнице, Плавих Хоризоната, дела Алтине, итд. Овакво доброчинство је истоветно оном које су, својевремено, пружили свом народу: Махатма Ганди у Индији и Нелсон Мандела у Јужноафричкој Републици. Пред овом двојицом светских добротвора и лидера, застидели су се колонијални државници Западна, као што ће се стидети и пред др Војиславом Шешелем, посебно због онога што му чине путем Хашког трибунала и уз помоћ незахвалних Срба, па и појединаца међу прогнанима.

Требало би да владе чланица ЕУ и НАТО-а схвате да ће последице злочина против Срба и последице ангажовања издајника у српским редовима оставити ружну слику о ономе што се данас, с поносом, истиче речју Европа и Европејци. Спасиле би част те Европе када би заузеле став да се др Војислав Шешел ослободи из казамата, јер Трибунал није успео да уверљиво изнесе ниједан доказ против њега.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству је, због горенаведеног, проф. др Војислава Шешела 2006. године одликовала орденом Светог Саве.

• Оснивач и издавач: др Војислав Шешел • Главни и одговорни уредник: Елена Божић Талијан • Заменик главног и одговорног уредника: Марина Томан • Помоћник главног и одговорног уредника: Момир Марковић • Издање приредио: Ратко Личина и Слободан Јарчевић • Техничко уређење и компјутерски прелом: Северин Поповић • Лектор: Лазар Мацура • Адреса редакције: Трг победе 3, 11080 Земун • Штампана: ДОО „Драгић“, Ђорђа Јоановића 20, 23000 Зрењанин.